O comoară şi un năvod

Matei 13

Willem Johannes Ouweneel

© SoundWords, Online începând de la: 10.10.2019, Actualizat: 10.10.2019

soundwords.de/ro/a11995.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Matei 13

O comoară şi un năvod

Se întâmplă destul de rar că fraţii combat în scrierile lor părerile altor fraţi „din mijlocul nostru”. Şi în secolul 19 aceasta nu era altfel decât astăzi. Nu demult m-am lovit de un exemplu rar şi deosebit de interesant, unde totuşi a avut loc aşa ceva. Se referă la o întrebare cu interpretare grea, dar totuşi foarte importantă, şi anume interpretarea parabolelor a cincea, a şasea şi a şaptea din Matei 13. Pentru ca problema să fie înţeleasă, unele remarci preliminare ar putea să fie de folos.

Evanghelia după Matei este evanghelia despre Împăratul lepădat de poporul Său Israel, care din cauza aceasta nu poate să instaureze înaintea ochilor tuturor Împărăţia Sa făgăduită, ci trebuie s-o amâne până la revenirea lui Hristos. În timpul intermediar această Împărăţie există până atunci numai sub formă ascunsă. Tocmai aceasta este arătat clar în cele şapte parabole din Matei 13. Hristos vesteşte aici un început nou al căilor lui Dumnezeu: sămânţa Cuvântului este semănată în ogor – acesta este lumea întreagă, conform cu versetul 38. Deci „Cuvântul despre Împărăţie” (Matei 13.19) nu mai rămâne limitat la Israel. Domnul vorbeşte acum în parabole, deoarece Israel în totalitate nu mai are dreptul să cunoască adevărul Împărăţiei (Matei 13.34,35 „(13:34) Toate acestea le-a vorbit Isus mulţimilor în parabole şi fără parabolă nu le vorbea, (13:35) ca să se împlinească ce a fost spus prin profetul care zice: „Îmi voi deschide gura în parabole, voi rosti lucruri ascunse de la întemeierea lumii“.“). Numai ucenicii au voie să cunoască „tainele Împărăţiei cerurilor” (Matei 13.11); numai ei află interpretarea primelor două parabole, şi în afară de aceasta parabolele cinci până la şapte sunt spuse numai lor.

În cadrul „tainelor” Împărăţiei ne putem gândi la trei aspecte:

`. Deoarece în Vechiul Testament nu sunt revelate toate urmările lepădării lui Mesia, înfăţişarea deosebită a Împărăţiei după lepădarea lui Hristos era o taină ascunsă pentru cei din vechime (compară cu Matei 13.35b „(13:35) ca să se împlinească ce a fost spus prin profetul care zice: „Îmi voi deschide gura în parabole, voi rosti lucruri ascunse de la întemeierea lumii“.“).

a. Una din particularităţile Împărăţiei în această înfăţişare nouă este, că Împăratul este „ascuns” (compară cu Coloseni 3.3 „(3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.“); compară şi cu folosirea expresiei „plecat din ţară” în Matei 25.15 „(25:15) şi unuia i-a dat cinci talanţi, altuia doi şi altuia unul: fiecăruia după puterea lui; şi îndată a plecat din ţară.“ şi vezi şi Luca 19.12 „(19:12) Deci a spus: „Un om de neam ales a plecat într-o ţară îndepărtată, ca să primească o împărăţie şi să se întoarcă.“ ; de asemenea domnia Lui actuală în Împărăţia Lui este ascunsă: ea nu este publică, ci are loc în inimile ucenicilor Săi.

b. Dar şi în cadrul acestei Împărăţii mai este o taină, pe care o găsim în ultimele trei parabole. Parabolele a doua până la a patra ne descriu mai mult forma exterioară, pe care Împărăţia o va lua treptat în perioada de timp actuală şi care provoacă împotrivirea Împăratului, în timp ce parabolele de la cinci la şapte ne dezvăluie valoarea lăuntrică „ascunsă” a acestei Împărăţii pentru Împăratul ei.

O împărţire a acestor parabole se poate face în cel puţin două feluri diferite. Primul fel:

a. Prima parabolă (semănătorul) = introducere: Sămânţa este împrăştiată în lume, dar ea nu aduce pretutindeni rod. În privinţa aceasta sunt două feluri de tulpini: din acelea care aduc rod, şi din acelea fără rod.

b. Parabolele a doua până la a patra (neghina, grăuntele de muştar, aluatul) = forma exterioară a Împărăţiei: O amestecătură de bine şi rău lipsită de speranţă. Binele este aici grâul semănat, grăuntele de muştar semănat şi cele trei măsuri de făină. Răul este neghina, grăuntele de muştar degenerat cu păsările cerului şi aluatul.

c. Parabolele a cincea până la a şaptea (comoara, perla, năvodul) = valoarea lăuntrică a Împărăţiei pentru Împărat: Comoara ascunsă în ogor, perla căutată şi găsită, peştii buni.

Al doilea fel de împărţire:

a. Prima şi a doua parabolă (semănătorul şi neghina): Accentul se pune aici pe fiecare ucenic în parte; aceştia sunt în ambele parabole tulpinile care se diferenţiază.

b. Parabola a treia şi a patra (grăuntele de muştar şi aluatul): Accentul se pune pe Împărăţie privită ca unitate: un copac, un aluat.

c. Parabola a cincea şi a şasea (comoara şi perla): Accentul se pune pe Împăratul Împărăţiei, pe bucuria Lui pentru comoara şi perla descoperite precum şi pe preţul pe care El l-a plătit pentru ele.

d. Parabola a şaptea (năvodul): Accentul se pune pe activitatea robilor Împăratului, pe completarea Împărăţiei şi pe judecata făcută robilor răi.

Comoara şi perla

Trebuie să-i fie cunoscut cititorului că noi respingem cu hotărâre interpretarea uzuală din creştinătate a parabolelor cinci şi şase. Potrivit acestei interpretări omul, care găseşte comoara şi perla, ar fi o imagine a păcătosului, care trebuie să facă totul ca să dobândească Împărăţia cerurilor. Această interpretare este răspândită într-adevăr din timpul lui Luther, însă din mai multe motive nu poate rezista.

1. Nici măcar un singur păcătos nu caută de la sine Împărăţia lui Dumnezeu; mult mai degrabă el este căutat de Hristos şi găsit.

2. Această interpretare este total legalistă: Trebuie omul să „facă” totul, ca să dobândească Împărăţia lui Dumnezeu (respectiv un loc în ea)? Sau el o primeşte gratis?

3. „Ogorul” din versetul 44 nu poate însemna altceva decât

ceea ce el conform versetului 38 înseamnă în întreg capitolul: şi anume, lumea (Matei 13.38,44 „(13:38) şi ogorul este lumea; şi sămânţa bună, aceştia sunt fiii Împărăţiei; iar neghina sunt fiii celui rău;“ „(13:44) Împărăţia cerurilor este asemenea unei comori ascunse în ogor, pe care un om, găsind-o, a ascuns-o; şi, de bucuria ei, merge şi vinde tot ce are şi cumpără ogorul acela.“). Ce să înţelegem noi prin ideea că păcătosul trebuie să caute lumea întreagă, ca să poată intra în Împărăţia păcii?

4. Persoana principală în aceste parabole (cu excepţia parabolei a patra) este întotdeauna Hristos: El este Semănătorul, El este Stăpânul casei (Matei 13.27,37 „(13:27) Şi robii stăpânului casei au venit şi i-au spus: «Domnule, n-ai semănat sămânţă bună în ogorul tău? De unde are atunci neghină?»“ „(13:37) Iar El, răspunzând, le-a spus: „Cel care seamănă sămânţa bună este Fiul Omului;“). El este acela care a semănat grăuntele de muştar. De ce omul şi negustorul din versetele 44,45 deodată să nu mai fie Hristos?

5. Expresia „a cumpăra” se referă întotdeauna în Noul Testament la lucrarea de răscumpărare (1 Corinteni 6.20; 7.23 „(6:20) Pentru că aţi fost cumpăraţi cu un preţ, glorificaţi deci pe Dumnezeu în trupul vostru!“ „(7:23) Aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu vă faceţi robi ai oamenilor.“; 2 Petru 2.1 „(2:1) Dar au fost şi falşi profeţi în popor, după cum şi între voi vor fi falşi învăţători, care vor strecura erezii distrugătoare, tăgăduindu-L şi pe Stăpânul care i-a cumpărat, aducând asupra lor o grabnică pieire;“; Apocalipsa 5.9 „(5:9) Şi ei ·cântau o cântare nouă, spunând: „Vrednic eşti să iei cartea şi să-i deschizi peceţi-le, pentru că ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminţie şi limbă şi popor şi naţiune“).

De aceea „fraţii” au fost întotdeauna de acord că persoana principală din parabolele cinci şi şase ne prezintă pe Hristos, care din dragoste pentru credincioşi (= comoara şi perla) a „vândut” tot ce avea, S-a dat chiar şi pe Sine în moarte, ca să-i posede. Cu toată falsitatea, care a pătruns în Împărăţie prin neglijenţa creştinilor, adevăraţii credincioşi sunt în interiorul acestei Împărăţii o comoară aşa de preţioasă pentru Hristos, că El a sacrificat totul, ca să-i dobândească (compară cu Filipeni 2.7 „(2:7) ci S-a golit pe Sine Însuşi, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor.“; 2 Corinteni 8.9 „(8:9) Deoarece cunoaşteţi harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia Lui, voi să fiţi îmbogăţiţi.“). Pentru aceasta

Hristos cumpără „ogorul" tot, acesta este lumea întreagă. Prin lucrarea Sa la cruce Hristos Şi-a dobândit un drept asupra lumii întregi, pe care El îl exercită, prin aceea că El răscumpără pe credincioşi şi judecă pe necredincioşi (compară cu 2 Petru 2.1 „(2:1) Dar au fost şi falşi profeţi în popor, după cum şi între voi vor fi falşi învăţători, care vor strecura erezii distrugătoare, tăgăduindu-L şi pe Stăpânul care i-a cumpărat, aducând asupra lor o grabnică pieire;") şi prin aceea că în cele din urmă El ca Fiu al Omului va domni peste lumea întreagă.

Până aici nu este nici o greutate. Însă acum se pune întrebarea: Cine este de fapt socotit ca fiind comoara, perla şi peştii buni? Este una şi aceeaşi grupă sau sunt trei grupe diferite? Aici răspunsurile „fraţilor" sunt diferite:

a. N. Darby răspunde: Aici este vorba întotdeauna de aceeaşi grupă, şi anume de Adunare.
b. W. Grant răspunde: Aici este vorba de trei grupe diferite, şi anume de rămăşiţa lui Israel, de Adunare şi de credincioşii dintre naţiuni, care vor trece prin necazul cel mare după răpirea Adunării.

Nu numai că se merită osteneala să te întrebi cine are dreptate, ci şi să cercetezi cum în acest caz aparte fraţii s-au ocupat în scrierile lor cu argumentele celorlalţi fraţi. Se poate desigur spune că ambele puncte de vedere au dat naştere la o şcoală. Interpretarea (a) am găsit-o în afară de la J.N. Darby şi W. Kelly şi la W.J. Hocking, R. Beacon, S. Prod'hom, A. de Jager. F. Kaupp, J.B. Stoney şi J.A. Savage, interpretarea (b) la F.W. Grant şi la învăţătorii din aşa-numita grupă „fraţii-Grant". Pe lângă aceasta această interpretare a fost preluată cu entuziasm în afara cercului nostru de către A.C. Gaebelein şi a devenit foarte populară în cercurile evanghelicale americane; numesc numai două lucrări standard: *Premillennialism or Amillennialism?* De C.L. Feinberg şi *Tings to Come* de J.D. Pentecost. Comentariul lui Gaebelein la evanghelia după Matei a fost tradus şi în olandeză, prin care interpretarea (b) a devenit cunoscută şi în Olanda.

În anul 1868 W. Kelly a publicat *Lectures on the Gospel of Matthews* (prelegeri referitoare la evanghelia după Matei), în care el scrie la pagina 311 şi următoarele:

> Parabola despre comoara ascunsă nu a arătat pe deplin ce importanţă au sfinţii pentru Hristos. O comoară ar putea consta din o sută de mii de obiecte din aur şi argint. Cum ar putea aceasta reproduce gloria şi frumuseţea Bisericii? Însă negustorul găseşte o perlă de valoare mare. Domnul nu vede numai valoarea mare a fiecărui sfânt, ci şi unitatea şi frumuseţea Bisericii. Fiecare sfânt este preţios pentru Hristos; dar El „a iubit Adunarea şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru ea".

Deci conform lui Kelly atât comoara cât şi perla se referă la Biserică, în timp ce comoara face aluzie la gloria diferită a fiecărui credincios, perla însă la unitatea Bisericii.

În anul 1899 F.W. Grant a publicat partea *Numerical Bible* (Biblia numerelor), care conţine evangheliile. La tratarea parabolelor despre comoară şi perlă el citează (în mod excepţional!) textual aceste cuvinte ale lui Kelly şi dă de gândit contrar, că această interpretare nu diferenţiază suficient cele două parabole una de alta şi chiar nu ţine seama de unele din diferenţele cele mai evidente. Dacă această interpretare ar fi corectă, aşa spune Grant (fără să numească numele lui Kelly), atunci parabola despre perlă ar fi fost deplin suficientă. Mult mai mult se poate presupune că comoara se referă la o altă categorie de credincioşi. În privinţa aceasta Grant se gândeşte la Israel şi justifică ideea aceasta cu următoarele argumente:

1. Dacă prin perlă este vorba de credincioşii cereşti, atunci în cadrul comorii accentul se pune evident pe poporul pământesc, din cauza menţionării ogorului (= lumea); acesta poate fi numai Israel.

2. Într-adevăr Israel a lepădat pe Împăratul său şi prin aceasta Împărăţia a luat o „înfăţişare ascunsă"; dar abandonarea temporară a lui Israel de la binecuvântarea făgăduită în Vechiul Testament este una din „tainele" Împărăţiei, aşa cum se recunoaşte din Romani 11.25 „(11:25) Pentru că nu doresc să nu ştiţi, fraţilor, taina aceasta, ca să nu fiţi înţelepţi în voi înşivă: pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea naţiunilor;", aşa că există tot motivul să se acorde loc relaţiei ascunse a lui Israel

cu Împărăţia în cadrul celei de-a şaptea parabole.

3. Conform traducerii în limba engleză Israel este numit în Vechiul Testament „comoara deosebită" a lui Dumnezeu (Exodul 19.5 „(19:5) Şi acum, dacă veţi asculta de glasul Meu cu adevărat şi veţi păzi legământul Meu, veţi fi comoara Mea deosebită dintre toate popoarele, pentru că tot pământul este al Meu."; Psalmul 135.4 „(135:4) Pentru că Domnul Şi-a ales pe Iacov, pe Israel ca o comoară deosebită a Lui."; în germană „proprietate").

4. Când Domnul a venit în ai Săi, „comoara" Lui era ascunsă în ogorul lumii, aceasta înseamnă, împrăştiată printre popoare. El a descoperit această comoară, a trebuit însă mai întâi „să moară pentru popor" (Ioan 11.50), ca s-o poată poseda.

5. Întreg „ogorul" trebuia cumpărat, pentru ca prin aceasta Israel să poată fi adus la lumină în lumea aceasta ca comoara de odinioară a lui Iehova.

6. După ce cumpărarea a fost încheiată, mai întâi nu se mai petrece nimic cu comoara; parabola se opreşte simplu aici. Sfârşitul (= gloria viitoare a lui Israel) nu aparţine în fond „tainelor".

Grant a publicat mult mai devreme acest punct de vedere, şi anume în cartea *The Mysteries of the Kingdom of Heaven* (Tainele Împărăţiei cerurilor). În legătură cu aceasta Darby scrie un articol în anul 1879 împotriva acestei păreri a lui Grant şi îl trimite la o publicaţie necunoscută de mine; dar el îl publică şi în *The Bible Treasury,* o publicaţie a lui Kelly pentru studiul biblic. Articolul a apărut acolo în iulie 1879 (anul 12, nr. 278, pag. 298 şi următoarele) sub titlul „A Note on the Similitudes of Matthew XIII, Especially the Treasure and the Net" (Remarcă referitoare la parabolele din Matei 13, în mod deosebit despre comoară şi năvod). Articolul este scris în stilul greu specific lui Darby, dar dacă este citit de mai multe ori se înţelege cum el argumentează. Mai întâi Darby pune accentul pe unitatea celor şase parabole referitoare la Împărăţia cerurilor, aceasta înseamnă parabolele de la parabola a doua până la parabola a şaptea, care toate încep cu cuvintele „Împărăţia cerurilor

este asemenea ...”

Darby constată mai întâi că această Împărăţie a cerurilor prezintă în principal în fiecare din cele şase parabole una şi aceeaşi chestiune, chiar dacă această chestiune este privită comparativ sub diverse puncte de vedere. Dar dacă se spune, comoara ar înseamna Israel, peşti buni dimpotrivă credincioşii din necazul cel mare, atunci

- se distruge această unitate şi contextul, prin aceea că o singură „Împărăţie a cerurilor” se referă de patru ori la creştinătate, dar de două ori la cu totul altceva, şi apoi
- se uită faptul, că Israel şi păgânii credincioşi din timpul de după răpirea Adunării nu fac parte din perioada („economia”, „dispensaţia”) actuală, ci din cea viitoare, aceasta este Împărăţia Fiului Omului.

Dar dacă ţinem cu tărie la unitatea celor şase parabole, spune Darby, atunci în primele trei vedem efectul exterior al Evangheliei vizibil în lumea aceasta şi în ultimele trei, ce vede Dumnezeu în această Împărăţie. Primul aspect este urmarea responsabilităţii omului, ultimul este rezultatul planurilor lui Dumnezeu. Niciunde nu se vorbeşte de vreun element care să fie situat în afara istoriei pământeşti a creştinătăţii. Darby justifică ideea aceasta prin referire la diferenţa mare între parabola despre neghină şi interpretarea acesteia. Parabola însăşi rămâne total în interiorul cadrului istoriei mărturiei creştine pe pământ şi se termină prin aceea că neghina este adunată în snopi (Matei 13.30 „(13:30) Lăsaţi-le să crească amândouă împreună până la seceriş; şi, la timpul secerişului, voi spune secerătorilor: culegeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi, ca să fie arsă; iar grâul adunaţi-l în grânarul meu»“.“) – ceea ce conform lui Darby este pregătirea pentru judecată sub providenţa lui Dumnezeu, ceea ce noi astăzi în timpul din urmă putem constata deja; paralel cu aceasta este aducerea grâului în hambarele lui Hristos (= conform lui Darby, luarea Adunării). Abia la explicarea parabolei (Matei 13.36-43) Domnul continuă această linie: atunci nu mai este amintit grâul (el este deja în hambar); neghina (= cei păcătoşi) este adunată din Împărăţia Fiului Omului şi arsă, însă cei drepţi strălucesc ca soarele în Împărăţia Tatălui lor – la care este prezentată latura pământească şi cerească a Împărăţiei păcii, ceea ce trebuie diferenţiată de Împărăţia (actuală) a cerurilor. Însă parabolele însăşi, conform lui Darby, niciodată nu vorbesc

despre ceea ce aparţine Împărăţiei Fiului Omului; şi la aceasta aparţine şi restabilirea lui Israel precum şi introducerea păgânilor credincioşi din Necazul cel mare, căci parabolele se referă categoric numai la Împărăţia cerurilor. Şi prin urmare şi parabolele despre comoară şi năvod se pot referi numai la creştinătate.

Cu privire la comoară, Darby adaugă câteva argumente deosebite:

a. Iudaismul şi Israel niciodată nu au fost denumite ca o comoară ascunsă sau ca o taină a Împărăţiei.

b. Domnul nu a trebuit să renunţe la nimic, ca să posede pe Israel; El l-a cunoscut deja ca popor al Său şi proprietate a Sa în lumea aceasta. El a venit în [la] ai Săi, chiar dacă ai Săi nu voiau să-L primească.

c. Când El va reveni, El va lua în posesiune pe Israel şi prin aceasta şi lumea întreagă; nu invers: să răscumpere lumea şi prin aceasta să posede pe Israel. Nicidecum, gândeşte Darby, Domnul nu a luat lumea ca să primească pe Israel.

După o chibzuinţă temeinică eu aleg un punct de vedere situat între Darby şi Grant, la care poziţia mea este mult mai apropiată de Darby. Desigur eu vreau să formulez punctul meu de vedere cât se poate de modest. În cele din urmă aici este vorba despre o temă, la care chiar fraţi adânc întemeiaţi în Scriptură nu au ajuns la aceeaşi părere, aşa că se cere mare precauţie. Deci chiar dacă aici se încearcă prezentarea unei poziţii proprii, atunci aceasta nu trebuie privită ca sfârşitul tuturor contradicţiilor, ci ca o contribuţie modestă la schimbul de idei, care este pusă înaintea fraţilor mei spre chibzuire.

La punctul de vedere al lui Darby eu preţuiesc înainte de toate primul său argument (a): unitatea acestor parabole. Întotdeauna este vorba de o Împărăţie şi de o grupă de „fii ai Împărăţiei" (Matei 13.38). Astfel de exemplu în parabola a treia şi a patra este vorba de aceleaşi persoane – oricât de diferite ar fi parabolele -, şi la fel ar trebui să fie şi în parabola a şasea şi a şaptea. Al doilea argument al

său (b) îl consider mai slab: realmente expresia „Împărăţia cerurilor” din Matei 13 niciodată nu se referă la Împărăţia păcii viitoare a Fiului Omului, dar cu toate acestea toţi credincioşii din timpul dinaintea Împărăţiei păcii, şi drept urmare şi aceia din timpul Necazului cel mare, sunt „fii ai Împărăţiei cerurilor”. De aceea eu cred împreună cu Darby şi Kelly, că comoara, perla şi peştii buni se referă întotdeauna la una şi aceeaşi grupă. În contrast cu ei între aceştia aş înţelege Adunarea ca o grupă, dar nu prea repede şi exclusiv. Aceasta apare abia în Matei 16; aici în Matei 13 este vorba exclusiv de „fiii Împărăţiei” – şi această expresie este mai cuprinzătoare decât Adunarea. În cadrul acestei noţiuni este desigur loc pentru credincioşii din Israel şi dintre popoare în timpul Necazului cel mare. (Să se ţină seama: aceasta este cu totul altceva decât ceea ce înţelege Grant prin aceasta: el face din comoară, perlă şi peştii buni trei categorii diferite! Eu aş recunoaşte cel mult, că în perlă Adunarea păşeşte destul de clar pe prim plan în unitatea şi gloria ei. Însă mie mi se pare că se merge prea departe dacă, aşa cum spune Kelly, se prezintă aşa ca şi cum perla ar arăta spre caracterul ceresc al Bisericii. Dacă vorbim în felul acesta o luăm înaintea descoperirii făcute de Dumnezeu.)

Doresc să mă ocup mai concret cu argumentele lui Grant şi voi urma succesiv cele şase argumente ale sale:

1. Diferenţa între Biserica cerească (perla) şi poporul pământesc Israel (comoara) în acest context nu este o problemă, aşa cum tocmai s-a spus. Menţionarea ogorului (lumea) de asemenea nu este o problemă, căci „fiii Împărăţiei” se află încă pe pământ, ascunşi în lumea aceasta.

2. Lepădarea lui Israel după sosirea lui Mesia era o taină într-un anumit sens (vezi însă de exemplu Mica 5.1-3 „(5:1) Acum, strânge-te în cete, fiică a cetelor! El a pus asediu împotriva noastră; ei vor lovi pe judecătorul lui Israel cu o nuia peste obraz. (5:2) „Şi tu, Betleeme, Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieşi cel care va fi Stăpânitor în Israel, ale cărui origini sunt din vechime, din zilele eternităţii“. (5:3) De aceea îi va lăsa până la timpul când cea care este în dureri va naşte, iar rămăşiţa fraţilor săi se va întoarce la fiii lui Israel.“; Isaia 8.14-18 „(8:14) Şi El va fi locaş sfânt şi piatră de poticnire şi stâncă de cădere pentru amândouă casele lui Israel, cursă şi laţ pentru locuitorii Ierusalimului. (8:15) Şi mulţi dintre ei se vor poticni, şi vor cădea, şi vor fi sfărâmaţi, şi vor nimeri în

cursă, şi vor fi prinşi“. (8:16) „Leagă mărturia, pecetluieşte legea între ucenicii Mei“. (8:17) Şi eu Îl voi aştepta pe Domnul, care Îşi ascunde faţa de casa lui Iacov, şi în El mă voi încrede. (8:18) Iată, eu şi copiii pe care mi i a dat Domnul, suntem semne şi minuni în Israel, de la Domnul oştirilor care locuieşte pe muntele Sion.“; Zaharia 11.7-14), însă din cauza aceasta nu era o „taină a Împărăţiei cerurilor”.

3. Traducerea „comoară deosebită” în traducerea engleză nu este suficientă pentru a aplica cuvântul „comoară” din parabolă la Israel, căci acest cuvânt ebraic înseamnă mai degrabă „proprietate” (aşa cum se spune în traducerea olandeză, germană şi traducerea Darby).

4. Tocmai faptul că Hristos a venit „la ai Săi” (Ioan 1.11) arată clar că El nu trebuia să cumpere comoara, căci ea Îi aparţinea deja. Într-adevăr El trebuia să mântuie pe Israel de păcatele lor (Matei 1.21 „(1:21) Şi ea va naşte un Fiu şi-I vei pune numele Isus; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale“.“), dar această „răscumpărare” de sub puterea păcatului nu este acelaşi lucru cu dobândirea prin cumpărare a ceva, care înainte încă nu i-a aparţinut. În afară de aceasta Grant interpretează prea repede expresia „a fi împrăştiat” (printre popoare) ca însemnând „ascuns” (în ogor). Israel nicidecum nu a fost ascuns în zilele Domnului pe pământ, însă Biserica a fost ascunsă. Tocmai aceasta este frumuseţea în această parabolă: aici nu se vorbeşte despre semănat şi recoltat, pentru ca prin aceasta să se constituie Biserica, ci de o comoară, care în ochii lui Dumnezeu era deja prezentă în ogor! Încă pe când această comoară nu putea fi văzută de nimeni, Hristos – şi numai El! – putea s-o descopere. Aici este şi o diferenţă faţă de perlă: comoara este găsită („întâmplător”), însă perla a fost căutată (conştient de scopul urmărit). În cazul perlei este vorba de Adunarea pe care Hristos o cunoştea deja înainte de întemeierea lumii şi pe care El voia deci s-o caute cu zel pe pământ. În cazul comorii este vorba de Adunare ca ceva care pe pământ apare, ca să zicem aşa, ca „surpriză”, după ce Israel L-a lepădat.

5. În întreaga Scriptură niciodată nu este vorba că Hristos ar fi trebuit să cumpere vreodată întreg pământul, ca astfel să

poată dobândi pe Israel; el era deja proprietate a Lui, total independent de restul lumii. În cazul Bisericii este total altfel: ea este adunată din toată lumea, dintre toate popoarele. Tatăl a dat autoritate Fiului peste orice făptură, pentru ca El să poată da viaţă veşnică unora (Ioan 17.2 „(17:2) după cum I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viaţă eternă tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui.“).

6. Şi faptul că până astăzi comoara din ogor este încă ascunsă, poate fi aplicat foarte bine la Biserică. Şi ea este astăzi încă „ascunsă” în lumea aceasta. Aceasta nu are nimic a face cu ideea nebiblică despre o „biserică nevăzută”, ci cu faptul că gloria Bisericii (valoarea ei ca comoară) în lumea aceasta nu a fost încă adusă la lumină.

Rezumând îndrept atenţia spre trei diferenţe, care sunt cel puţin între comoară şi perlă:

1. Comoara este găsită, perla însă este căutată. Prima are a face cu căile lui Dumnezeu, a doua cu planurile Sale.

2. Comoara este o colecţie de multe valori diferite, perla este o singură valoare. Prima arată valoarea fiecărui credincios în parte, a doua arată spre Biserica întreagă.

3. În cazul comorii accentul se pune mai mult pe locul Bisericii în lume, în cazul perlei mai mult pe ceea ce înseamnă ea pentru negustor.

Năvodul şi neghina

Mergem acum la parabola despre năvod, a şaptea parabolă din Matei 13, şi urmărim din nou exprimările lui Grant şi Darby. Ne amintim că Grant era de părere că comoara ar fi o imagine a lui Israel şi peştii buni o imagine a credincioşilor dintre naţiuni, care trebuie să treacă prin Necazul cel mare, în timp ce Darby credea că atât comoara, cât şi peştii buni şi perla ar fi imagini ale Bisericii

creştine. Mai întâi prezentăm argumentele lui Grant:

1. Această parabolă nu se poate referi la Biserică, deoarece Domnul în interpretarea Sa cu privire la această parabolă se referă la sfârşitul veacului, pe care noi nu îl vom trăi.

2. Aşa cum comoara (Israel) premerge Biserica, la fel năvodul vine după Biserică: este strângerea credincioşilor din toate popoarele – după răpirea Bisericii.

3. La sortarea peştilor prinşi nu contribuie nici o mână omenească, ci numai mâinile îngerilor.

4. În istoria creştinătăţii nu a fost niciodată un moment în care cei răi au fost scoşi din mijlocul celor drepţi (ca în Matei 13.49 „(13:49) Aşa va fi la sfârşitul veacului: îngerii vor ieşi şi vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi;“); în creştinătate este exact invers: grâul este adus mai întâi în hambar, abia după aceea neghina este arsă.

Desigur nu sunt nici un fel de diferenţe de păreri referitoare la întrebarea, dacă după răpirea Bisericii se va face realmente vestirea Evangheliei printre popoarele păgâne. În privinţa aceasta Scriptura vorbeşte destul de clar (de exemplu Matei 24.14 „(24:14) Şi această Evanghelie a Împărăţiei va fi predicată în toată lumea, spre mărturie pentru toate naţiunile; şi atunci va veni sfârşitul.“; Apocalipsa 14.6,7 „(14:6) Şi am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie eternă de vestit celor care locuiesc pe pământ şi oricărei naţiuni şi seminţii şi limbi şi popor, (14:7) spunând cu glas tare: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I glorie, pentru că a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui care a făcut cerul şi pământul şi marea şi izvoarele apelor!““), ea vorbeşte despre o „mulţime mare, pe care nimeni nu putea să o numere, din orice naţiune şi seminţii şi popoare şi limbi” (Apocalipsa 7.9). Acestea sunt şi oile, care împreună cu caprele vor apare înaintea tronului gloriei Fiului Omului (Matei 25.31-46). Cu privire la acest fapt Grant şi Darby şi noi suntem de aceiaşi părere. Despre ce este vorba aici, este numai întrebarea, dacă parabola se referă la acest fapt, sau nu. Darby respinge aceasta, şi anume din următoarele motive:

1. După răpirea Bisericii nu mai este vorba de strângerea unui năvod plin de peşti. Atunci niciodată nu va mai avea loc, că din peştii mării se va strânge o anumită cantitate de peşti buni şi peşti răi; aceasta înseamnă, în timpul acela niciodată nu va mai fi pe pământ o societate care să se deosebească de restul oamenilor de pe pământ, care ar fi o amestecătură de mărturisitori creştini adevăraţi şi falşi. Atunci nicidecum nu vor mai fi adunaţi peşti răi, ci numai peşti buni! Şi în final vor fi adunate înaintea tronului gloriei (Matei 25.31 „(25:31) Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, şi toţi îngerii cu El, atunci va şedea pe tronul gloriei Sale;“) toate popoarele (şi nu numai un „năvod plin”) şi vor fi despărţite în oi şi în capre.

2. Grant aşează aici parabola pe aceeaşi treaptă cu interpretarea pe care Domnul o dă parabolei. Dar (spune Darby), ca şi în parabola despre neghină, în parabola însăşi este vorba de întrebarea referitoare la ce se petrece astăzi în Împărăţia cerurilor, pe când în interpretarea ei este vorba despre ceea ce se va petrece în final cu peşti răi rămaşi. De aceea interpretarea de fapt nu mai este interpretare, ci continuarea învăţăturii referitoare la parabolă, care acum nu mai are caracter de parabolă.

Şi în acest caz mă decid în cele din urmă pentru o poziţie situată între Grant şi Darby, însă mult mai aproape de Darby. Şi aici îndrept atenţia spre faptul că în cazul unei întrebări aşa de grele, evaluată diferit de fraţi aşa de supradotaţi, modestia şi precauţia îşi au locul lor. Şi aici eu nu afirm deci, că ştiu răspunsul final, ci doresc numai să ofer material de meditaţie.

Mai întâi doresc să mă ocup iarăşi concret cu argumentele lui Grant:

1. Realmente Hristos vorbeşte despre „sfârşitul veacului”, însă numai în „interpretarea” parabolei. În parabola însăşi, după părerea mea nu este nimic care să se refere la acest sfârşit. Acesta este nucleul întregii discuţii, şi punctul acesta trebuie de aceea susţinut în continuare cu argumente.

2. Dacă comoara nu este o imagine a lui Israel. Cade şi argumentul al doilea al lui Grant, aşa că atât comoara cât şi perla şi peşti buni reprezintă aceeaşi grupă: „fiii Împărăţiei” (Matei 13.38); aceştia sunt toţi credincioşii din perioada de timp actuală până la revenirea Fiului Omului.

3. Şi aici Grant aşează parabola pe aceeaşi treaptă cu interpretarea ei, la care această „interpretare” după părerea mea merge mult mai departe decât parabola. Argumentul pentru aceasta (că „interpretarea” nu tratează acelaşi lucru ca şi parabola însăşi) este acesta: pescarii se interesează de peştii buni, însă îngerii de peştii răi. Strângerea peştilor buni în vase (şi aruncarea peştilor răi) este lucrarea oamenilor astăzi, arderea peştilor răi este misiunea îngerilor în viitor, la sfârşit. Deoarece argumentul acesta este cu importanţă decisivă, el va fi explicat mai clar în continuare.

4. Cu al patrulea argument al său, Grant marchează realmente o greutate în interpretarea lui Darby: şi anume, când peştii răi (= creştinii cu numele) vor fi nimiciţi de pe pământ, atunci creştinii credincioşi vor fii deja de mult răpiţi de pe pământ, aşa că cu greu se poate spune, că atunci creştinii cu numele vor fi sortaţi „din mijlocul” creştinilor adevăraţi. Dar aşa cum am văzut mai înainte, rezolvarea constă în aceea, că aici nu ar trebui să vorbim despre creştini sau despre creştini cu numele, ci în general despre „fiii Împărăţiei”, respectiv despre „fiii celui rău”. Prima grupă include atât Biserica cât şi pe credincioşii de după răpirea Bisericii; grupa a doua cuprinde pe mărturisitorii de formă, care se vor găsi pe pământ şi după răpirea Bisericii (mai ales Babilonul cel mare).

Între parabola despre neghină şi parabola despre năvod este o concordanţă clară, dar şi diferenţe clare. Doresc mai întâi să îndrept atenţia spre aspectele comune.

1. Cel care seamănă grâul este Fiul Omului; cei care aruncă năvodul sunt robii Domnului. În privinţa aceasta nu este o diferenţă esenţială.

2. Ogorul din parabola a doua este lumea, şi marea din parabola a şaptea este marea popoarelor (compară cu Ioan 17.12,13 „(17:12) Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău; pe aceia pe care Mi i-ai dat, i-am păzit şi nici unul dintre ei n-a pierit, decât fiul pieirii, ca să se împlinească Scriptura. (17:13) Dar acum vin la Tine. Şi vorbesc acestea în lume, ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei.“ ; Apocalipsa 17.15 „(17:15) Şi ·mi-a spus: „Apele pe care le-ai văzut, unde şade curva, sunt popoare şi mulţimi şi naţiuni şi limbi.“).

3. Atât sămânţa bună cât şi peştii buni reprezintă pe „fiii Împărăţiei”, aceasta înseamnă deci pe creştinii adevăraţi.

4. Atât neghina cât şi peştii răi reprezintă pe „fiii celui rău”, aceştia sunt creştinii cu numele.

5. Interpretarea parabolei merge în ambele cazuri mult mai departe decât parabola însăşi; ea urmăreşte în continuare linia profetică, şi anume dincolo de istoria Împărăţiei cerurilor până la sfârşitul veacului, aceasta înseamnă până la revenirea lui Hristos. Îngerii (în parabola despre neghină aceştia sunt secerătorii, în parabola despre năvod ei sunt numiţi categoric) vor despărţi atunci pe ucenicii falşi ai Împăratului din mijlocul celor drepţi, care vor intra atunci în Împărăţia pământească a Fiului Omului, şi vor fi aruncaţi împreună în „cuptorul de foc” (aceeaşi expresie în versetul 42 şi versetul 50).

Acum diferenţele între cele două parabole – sunt şi acestea desigur, căci atunci nu ar fi nici un sens să se prezinte acelaşi adevăr de două ori în imagini diferite.

Diferenţa importantă constă în activitatea robilor/pescarilor:

- În parabola despre neghină suntem confruntaţi cu o amestecătură lipsită de speranţă între grâu şi neghină. Robii nu pot schimba nimic la aceasta, căci probabil ei ar smulge şi grâu bun împreună cu neghina. Abia în timpul recoltatului (o noţiune care cuprinde mai mult decât „recolta”) se va vedea deplin diferenţa între neghină şi grâu. Lecţia cuprinsă în

aceasta pentru robii Domnului constă în aceea că noi nu suntem în stare să curăţim creştinătatea de creştinii cu numele. În istoria Bisericii s-a încercat deseori să se facă aceasta, şi de cele mai multe ori s-au rupt şi tulpini de „grâu” (sau chiar numai tulpini de „grâu”!). Numai „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi” (2 Timotei 2.19), şi numai El va face la sfârşit despărţirea deplină.

- În parabola despre năvod pescarii sunt foarte activi: ei aruncă năvodul, aceasta înseamnă, ei vestesc Evanghelia, şi prin aceasta sunt adunaţi mulţi peşti din mare şi aduşi la ţărm. Desigur evanghelistul întâlneşte cu această ocazie stadii diferite în procesul de maturizare; de asemenea mulţi peşti răi ajung în năvodul lui; compară în parabola semănătorului sămânţa care cade pe teren stâncos sau între spini. Tulpini sunt destule, dar sunt puţine tulpini care au boabe în spicul lor (compară cu Marcu 4.28 „(4:28) Pământul rodeşte de la sine: întâi fir, apoi spic, apoi grâu deplin în spic.“). De asemenea sunt destui peşti, chiar dacă sunt numai puţini peşti buni. Peştii răi nu-l interesează pe pescar – el îi aruncă simplu pe ştrand (mai târziu însă îngerii fac lucrarea de ordonare, prin aceea că peştii aruncaţi vor fi adunaţi de pe ştrand şi vor fi aruncaţi în foc!). Pescarul se interesează numai de peştii buni, pe care îi strânge în vase. Lecţia pentru noi slujitorii lui Hristos constă în: într-adevăr noi nu putem curăţa întreaga creştinătate, însă noi putem şi trebuie să ne formăm o privire de cunoaştere în cadrul cercului nostru vizual al „pescăriei” proprii, pentru a diferenţia peştii buni şi să-i aducem împreună la o mărturie credincioasă şi fidelă în cadrul creştinătăţii (la aceasta se referă „vasele”). „Domnul îi cunoaşte pe cei care sunt ai Săi” – de aceasta ne aminteşte parabola neghinei. „Oricine rosteşte Numele Domnului să se depărteze de nedreptate”, să se cureţe pe sine însuşi de vasele de dezonoare şi să se strângă împreună „cu cei care-L cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.19-22) – de aceasta ne aminteşte parabola năvodului.

Vreau să mai îndrept atenţia spre o altă diferenţă, şi anume spre

felul în care cele două parabole par să se refere la timpul din urmă, scurt înainte de răpirea Bisericii:

- În parabola neghinei mai întâi este strânsă neghina în snopi, ca să fie arsă (însă arderea are loc mai târziu!), înainte chiar ca grâul să fie dus în hambare. Această legare în snopi a neghinei nu este o activitate a robilor, ci a secerătorilor, aceasta înseamnă a îngerilor; deci ea nu are loc prin slujitorii Domnului, ci este nevăzută, făcută sub providenţa lui Dumnezeu. Astfel în timpul din urmă cei răi din creştinătate vor fi descoperiţi în felul acesta deosebit; ei vor fi demascaţi ca neghină. În afară de aceasta ei vor fi împietriţi şi astfel pregătiţi pentru judecată (2 Timotei 3.9 „(3:9) Dar nu vor înainta mai mult, pentru că nebunia lor va fi arătată deplin tuturor, după cum a fost şi a acelora.“; 2 Tesaloniceni 2.9-12 „(2:9) a cărui venire este potrivit lucrării lui Satan, în orice putere şi semne şi minuni ale minciunii (2:10) şi în orice amăgire a nedreptăţii pentru cei care pier, pentru că ei n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiţi. (2:11) Şi de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, (2:12) ca să fie judecaţi toţi cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate.“). Ceea ce înainte nu era posibil, a devenit posibil acum: robii învaţă prin această acţiune preventivă a îngerilor lui Dumnezeu să diferenţieze tot mai clar ce este neghină şi ce este grâu.

- În parabola năvodului pare ca despărţirea peştilor buni şi răi să fie în mod deosebit o activitate în timpul din urmă. Darby scrie în privinţa aceasta în studiul său asupra evangheliei după Matei (*Collected Writings,* 24, pag. 115):

  Dacă creştinismul a adunat o anumită mulţime de oameni, cum de fapt a şi avut loc, care se află în năvodul creştinătăţii, robii lui Hristos sunt preocupaţi la sfârşitul zilelor cu această mulţime, ca să adune pe cei buni dintre ei în vase (…) Eu cred că principiul acesta este întotdeauna valabil, atunci când Evanghelia a adus laolaltă mulţi oameni într-un loc: ţelul Domnului este să adune laolaltă pe ai Săi în societăţii deosebite. Parabola pare însă să vorbească direct despre rezultatul lucrării Evangheliei – adunarea multor persoane, care poartă numele de „creştini”; după aceea, ca o a doua

activitate, ei îi sortează pe ţărm şi scot la o parte pe cei buni.

- Pe pagina 153 din *Collected Writings,* 24, Darby scrie:

  Năvodul nu a adunat toţi peştii, şi nici nu a cuprins toată marea, ci a adunat numai un năvod plin, şi anume de tot felul de peşti; şi când năvodul s-a umplut, ei se aşează, sortează pe cei buni şi îi pun în vase. La început (al creştinătăţii) slujba avea altă natură: ori Domnul Însuşi adăuga pe cei care trebuiau să fie mântuiţi, ori Cuvântul lucra individual. Toţi, care veneau, au fost primiţi în turmă, cu toate că foarte curând fraţi falşi şi-au găsit intrarea. Credincioşii au fost puşi în vase, dar nu dintr-un năvod umplut cu tot felul de peşti. Aceasta are loc abia la sfârşit, când realmente va fi un năvod plin. Atunci va avea loc selectarea liniştită şi bine gândită; ei se aşează,când năvodul a fost tras la ţărm; când lucrarea de strângere a fost făcută, ei au luat ce este bun şi l-au pus în vase. Pe ei îi interesa peştii buni (aceştia erau grupa ţelului lor), şi ca pescari cu experienţă i-au scos pe aceştia şi i-au pus în vase. Ei nu au avut nimic a face cu peştii răi; ei i-au aruncat şi nu i-au strâns în vase. Era destul să-i arunce şi să-i lase să zacă pe ţărm. Dar ei nici nu au fost lăsaţi în năvod. Prin selectare s-a încheiat lucrarea cu năvodul, peşti răi au fost aruncaţi şi au rămas aşa pe ţărm. Atenţia şi activitatea pescarilor erau îndreptate spre peştii buni; ei i-ai scos pe aceştia cu mare atenţie din năvod şi i-au pus în vase. Năvodul plin nu mai era acolo – şi aspectul acesta este un gând serios în sine însuşi.

Ce vrea să spună Darby cu ultima remarcă este evident aceasta: în timpul din urmă realmente nu va mai fi un năvod plin, aceasta înseamnă, atunci nu va mai fi creştinătate în care să fie peşti buni şi peşti răi amestecaţi. Mulţi peşti buni au fost scoşi din năvod şi adunaţi în vase, aceasta înseamnă în mărturii fidele, năvodul este astăzi numai „pe jumătate" plin, mulţi peşti răi şi desigur şi unii peşti buni au rămas încă în năvod, (lucrarea pescarilor încă nu s-a terminat şi nu se va termina înainte de răpirea Bisericii). Şi apoi alături de năvodul pe jumătate plin şi de vasele cu peşti buni sunt şi peşti răi, aruncaţi ici şi acolo pe ţărm. Ei ne amintesc de snopii de

neghină, care stau culcaţi pe câmp ca semne prevestitoare rele. Snopii de neghină precum şi peştii aruncaţi stau acolo şi aşteaptă pe îngerii care vor face marea curăţire …

Încă o remarcă referitoare la legătura între parabolele cinci, şase şi şapte. Este clar că parabolele cinci şi şase au mai multă asemănare între ele decât cu parabola a şaptea. Se pare că parabola a şaptea aparţine parabolei a doua. Însă noi am găsit şi o diferenţă importantă între parabola a doua şi a şaptea, şi anume pe de o parte pasivitatea robilor în parabola a doua – acolo este vorba de starea generală a Împărăţiei, privită în forma ei exterioară – şi pe de altă parte activitatea pescarilor, orientată spre strângerea peştilor buni. Tocmai în această privinţă parabola a şaptea este foarte categoric legată cu parabola a cincea şi a şasea:

- Parabola a cincea şi a şasea ne arată cât de mult Se interesează Hristos de Biserica Sa; parabola a şaptea ne arată interesul slujitorilor pentru Biserică.
- Parabola a cincea şi a şasea ne arată căile lui Dumnezeu şi planul Său cu privire la Biserică; parabola a şaptea arată în ce măsură slujitorii participă la realizarea acestor planuri în căile lui Dumnezeu.

Tradus de la: Ein Schatz und ein Fischernetz
Din *Bode van het heil in Christus*, Anul 127 (Aprilie până în August 1984).

Traducere: Ion Simionescu